

Μητροπολίτης Πισιδίας: Η ανεκτικότητα (Α' Μέρος)

/ [Γνώμες](#)

- του Σεβ. Μητροπολίτη Πισιδίας κ. Σωτηρίου

Σε έναν από τους ύμνους της Θ' Ώρας, απευθυνόμενοι προς τον Σταυρωθέντα Κύριό μας ικετεύουμε: «Ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

Πόσο βαθύ νόημα εμπερικλείεται σ' αυτές τις λίγες λέξεις! Και πόσα γεγονότα, στα οποία ο Κύριος έδειξε την μεγάλη ανοχή Του, μας υπενθυμίζουν! Ας μη αναφερθούμε στην ανοχή που έδειξε ο Κύριος προς τους δεδηλωμένους εχθρούς Του, όσο ζούσε στη γη! Ας περιοριστούμε μόνον σε δύο-τρία θλιβερά γεγονότα στα οποία φάνηκε η εκπληκτική ανεκτικότητα του Κυρίου προς τους Δώδεκα Μαθητές Του.

Για σκεφθείτε, να είναι ο Ιησούς τρία χρόνια, μέρα νύχτα, μαζί με τους Μαθητές Του, να τους διδάσκει, να βλέπουν εκείνοι τα πρωτοφανή θαύματά Του, και παρόλα

αυτά, να Του δείχνουν τόση απιστία! (βλ. Ματθ.8,26). Επίσης μετά τη σύλληψη του Διδασκάλου τους οι Μαθητές, να Τον εγκαταλείπουν και να φεύγουν, για να πάνε να κρυφτούν, από φόβο μην τους συλλάβουν; Και ο Κύριος, να μη τους λέει ούτε λέξη γι' αυτή τη συμπεριφορά τους! Υπάρχει και κάτι ακόμη χειρότερο! Ο κορυφαίος των Μαθητών, ο Πέτρος, το τελευταίο βράδυ δήλωνε στον Ιησού: «Κύριε, μαζί σου εγώ είμαι έτοιμος να πάω και στη φυλακή, ακόμη και στο θάνατο» (Λουκ. 22, 33)· και το πρωί, μπροστά σε μια υπηρέτρια, τρεις φορές αρνήθηκε τον Χριστό: «Δεν τον γνωρίζω αυτόν» (Λουκ. 22,57)! Και ο Ιησούς; Πώς αντιμετώπισε την άρνηση του Μαθητή Του; Δεν του έκανε καν επίπληξη γι' αυτή την συμπεριφορά του! Μόνον ένα βλέμμα έρριξε με νόημα ο Ιησούς στον Πέτρο, για να τον οδηγήσει σε μετάνοια, (βλ. στίχ. 61)· και αργότερα του απηύθυνε τρεις ερωτήσεις, αν τον αγαπά, ώστε με τις απαντήσεις του να τον αποκαταστήσει στο αποστολικό του αξίωμα (βλ. Ιωάν. 21,15-18).

Και μόνον αυτά, νομίζω, φανερώνουν την μεγαλειώδη ανεκτικότητα, που έδειχνε ο Ιησούς στην άπρεπη συμπεριφορά προς το πρόσωπό Του, ακόμη και των ανθρώπων του στενού περιβάλλοντός Του!

Με όλα αυτά ο Κύριος καλεί κι εμάς, να Τον μιμηθούμε.

Αυτό ακριβώς μας προτρέπει και ο Απόστολος Παύλος: «Να ανέχεστε με υπομονή ο ένας τον άλλο, και να συγχωρείτε ο ένας τον άλλο κάθε φορά που προκαλούνται παράπονα ανάμεσά σας. Όπως και ο Χριστός σας συγχώρησε τα παραπτώματα, έτσι να κάνετε και σεις μεταξύ σας» (Κολ. 3,13).

Πόσο αναγκαία είναι η ανεκτικότητα για μια ειρηνική συμβίωση, σε όλα τα περιβάλλοντα που ζούμε, όλοι το καταλαβαίνουμε. Το σημείο που σκοντάφτουμε είναι η τήρηση της ανεκτικότητας στην πράξη. Συνήθως τι γίνεται; Όταν μας ενοχλήσει ή αδικήσει κάποιος, ας είναι και από το πιο στενό περιβάλλον μας, αδελφός, αδελφή, πατέρας, μητέρα, σύζυγος, φίλος, ξεχνάμε και τον δεσμό μας και την αγάπη μας προς τον άνθρωπό μας, που μας έθιξε, και αντιδρούμε. Κάποτε ήπια, αλλά όχι σπάνια και με οξύτητα, ακόμη και με μίσος! Αρχίζει αμέσως ο λογισμός να ετοιμάζει την εκδίκηση! Ο εγωϊσμός εξάπτεται: «Τι με πέρασε εμένα; Κορόιδο είμαι και δεν καταλαβαίνω»; «Θα δεί αυτός τι θα πάθει»; «Δεν θέλω να τον ξαναδώ στα μάτια μου»· και άλλα παρόμοια.

Αυτά μπορεί να συμβαίνουν και από μια παρεξήγηση! Να έχουμε παρεξηγήσει κάποιο λόγο ή ενέργεια του άλλου, και ο αρωστημένος λογισμός μας να τα αναπλάθει λανθασμένα και να προξενεί εχθρικές διαθέσεις εναντίον του άλλου!

Πόσες νύχτες κάποιοι μένουν άυπνοι, καθώς στροβιλίζουν στο μυαλό τους σκέψεις

εναντίον συνανθρώπων τους! Ακόμη και καρδιακές προσβολές και εγκεφαλικά επεισόδια έχουν συμβεί σε ανθρώπους, εξ αιτίας διαταραγμένων διαπροσωπικών σχέσεων!

Από όλες αυτές τις δυσάρεστες, αλλά και επικίνδυνες για τη σωματική και ψυχική υγεία, καταστάσεις, μόνον η ανεκτικότητα μπορεί να μας λυτρώσει.

Να μη ξεχνούμε, αδελφοί μου, ότι οι άνθρωποι μεταξύ μας, για πολλά θέματα, έχουμε αντιφατικές απόψεις, διαφορετικές επιδιώξεις, προτιμήσεις, ιδεολογίες και εκτιμήσεις. Αν σε αυτά προστεθούν και οι εγωισμοί μας, τα πείσματα, οι ιδιαιτερότητες του χαρακτήρα μας, ακόμη και μεταξύ αδελφών, τότε καταλαβαίνουμε ότι οι συχνές προστριβές μεταξύ μας δέν θα λείψουν ποτέ στη ζωή μας. Βέβαια, όταν προκύψει ένα πρόβλημα στις σχέσεις μας με άλλους, επιβάλλεται να προσπαθήσουμε να ειρηνεύσουμε, είτε με μία συνεξήγηση μεταξύ μας, είτε και με τη μεσολάβηση ενός τρίτου προσώπου. Αλλά αυτό δεν είναι πάντοτε εφικτό. Ο άλλος μπορεί να μη δέχεται καμμία εξήγηση, και να εμμένει στις απόψεις του. Σε τέτοιες περιπτώσεις το μόνο που μπορεί να μας ειρηνεύσει είναι η ανεκτικότητα εκ μέρους μας.

Όπως σοφά έχει λεχθεί, η ανεκτικότητα είναι απολύτως αναγκαία για τη συντήρηση και ομαλή λειτουργία της κοινωνίας, όπως το «λιπαντικό» σε ένα μηχανήμα. Είτε κινητήρας αυτοκινήτου είναι, είτε άλλο μηχανήμα, που παράγει κίνηση, χωρίς το κατάλληλο λιπαντικό δεν λειτουργεί καλά και αχρηστεύεται.

Η ανοχή είναι το μοναδικό στοιχείο που δημιουργεί άριστες συνθήκες για να διαλυθούν οι παρεξηγήσεις, οι ψυχρότητες και η αντιπαλότητα και για να κυριαρχήσει στις σχέσεις μας η αρμονία και η ψυχική γαλήνη.

Μπορεί να σκεφτεί κάποιος: «Δείχνοντας ανοχή, δεν θα νομίζει ο άλλος ότι αποδέχομαι τις άδικες πράξεις του»; Φυσικά όχι. Το άδικο δεν παύει ποτέ να είναι απαράδεκτο. Η ανεκτικότητα συνίσταται ακριβώς σ' αυτό: παρόλον ότι το κακό που μου έκανε ο άλλος είναι απαράδεκτο και καταδικαστέο, ανέχομαι τον αδελφό μου που μου το προξένησε, από αγάπη. Έτσι υπακούω στον Κύριο και Θεό μου, που μου είπε να συγχωρώ και να αγαπώ ακόμη και τον εχθρό μου. Όλα τα άλλα τ' αφήνω στον Θεό. Εκείνος ξέρει πώς θα οικονομήσει τα πράγμα για να τον βοηθήσει να καταλάβει το λάθος του.

Όμως, το θέμα αυτό της ανεκτικότητας έχει και άλλες προεκτάσεις, γι' αυτό θα το συνεχίσουμε, συν Θεώ, στην επόμενη Ομιλία μας.

[Διαβάστε το Β' Μέρος](#)

Σεβ. Μητροπολίτης Πισιδίας κ. Σωτήριος

Πηγή: pemptousia.gr